

og eventuelt paa hvilken Maade. Dette Spørgsmaals Afgørelse mener man at burde udskyde, til de nye Regler har virket en passende Tid i Praksis.

Om den Betydning, Forslaget kan faa i Retning af at fremme Straffesagers Overgang til retslig Forundersøgelse, henvises til Bemærkningerne ovenfor Sp. 3853.

Særlig med Hensyn til Forslagets § 117 (Retsplejelovens § 774) bemærkes, at Retsplejeudvalget har foreslaaet Regelen i Paragraffens 2det Stykke, 2det Punktum, helt slettet, fordi den ofte er uanvendelig, nemlig i det almindelige Tilfælde, hvor den Person, om hvis Anholdelse Retskendelse foreligger, har ukendt Opholdssted og derfor efterlyses i „Danske Politiefterretninger“, og fordi der overhovedet ikke skønnes at være Trang til nogen særlig Regel, idet den Dommer, for hvem den anholdte fremstilles, maa antages i Tvivlstilfælde at kræve de nødvendige Oplysninger og at give Politiet Tid til at fremskaffe dem, eventuelt ved Udsættelse af Sagen. Justitsministeriet maa imidlertid finde det rigtigst, at Regelen bibeholdes med den foreslaaede Ændring, jfr. ogsaa Ugeskrift for Retsvæsen 1922, A, Side 791.

Til §§ 119, 121, 122, 125 og 127.

(Retsplejelovens §§ 780, 782, 790, 809 og 815).

(Betænkning 1922 §§ 27—29, 32 og 34).

Med Hensyn til § 125 henvises til Bemærkningerne ovenfor Sp. 3853. De andre Forslag er Konsekvenser af § 125.

Til § 120.

(Retsplejelovens § 781).

Forslaget tilsigter at rette en Inkurie, som har indsneget sig i Loven.

Til § 123.

(Retsplejelovens § 792).

(Lovforslag 1923—24 § 55).

(Betænkning 1922 § 30).

Forslaget, der er affattet i Overensstemmelse med Straffeprocessudvalgets Indstilling, gaar for det første ud paa, at den Frist, inden hvilken man skal fremsætte Begæring om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel eller uforskyldt Udstaaelse af Straf, jfr. Retsplejelovens § 988, 1ste Stykke, nedsættes fra 1 Aar til 3 Måned. Denne nye og strengere Regel vil komme til at gælde dem, der først efter Lovens Ikrafttræden den 1. Oktober 1926 kom-

mer til Kundskab om de Omstændigheder, hvorpaa de støtter deres Krav. For Personer, der forinden 1. Oktober 1926 har erhvervet saadan Kundskab, foreslaas det derimod i § 156, 3die Stykke, at den tidligere mildere Regel om et Aars Frist skal være gældende, dog at Erstatningsbegæringen maa fremsættes senest den 31. December 1926; disse Personer bør nemlig paa den ene Side ikke ubetinget falde ind under 3 Måneders Fristen, hvad der vilde kunne virke præjudicerende for dem, medens der paa den anden Side tages et rimeligt Hensyn til dem ved at fastsætte Fristen til 30. September 1926, ligesom der ikke skønnes at være Grund til, at den Omstændighed, at de paagældende har erhvervet den nævnte Kundskab forinden Lovens Ikrafttræden, skal stille dem væsentlig bedre, end de ellers vilde være stillede.

Endvidere har et Flertal af Straffeprocessudvalgets Medlemmer foreslaaet, at Personer, der har været straffet med Strafarbejde for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, ikke absolut som nu skal være udelukket fra at faa Erstatning. Det har nemlig vist sig stødende i nogle Tilfælde, at en saadan Person, skønt det er godtgjort, at han havde været uskyldig fængslet, ikke kunde faa Erstatning.

Højesteret har taget Forbehold med Hensyn til dette sidste Forslag af Frygt for, at Bortfaldet af den nævnte Begrænsning i Retten til at opnaa Erstatning vil bevirke en stærk Forøgelse af det allerede nu ikke ringe Antal af meningsløse Erstatningssager. Idet Justitsministeriet er enig heri, har man, som ogsaa af Højesteret henstillet, søgt at komme ud over de med den bestaaende Ordning forbundne Ulemper ved at foreslaa, at Adgangen til Erstatning ikke skal være udelukket for de omhandlede Personer, saafremt Justitsministeren under Hensyn til særlig foreliggende Omstændigheder meddeler Tilladelse til Sagsanlæg.

Til § 134.

(Retsplejelovens § 868).

(Lovforslag 1923—24 § 60).

(Betænkning 1922 § 50).

Det har været følt som en Mangel, at Statsadvokaten ikke, forinden Retsformanden i Nævningesager giver Tiltalte Lejlighed til at forklare sig om de Forhold, Tiltalen angaar, har Adgang til kort at udvikle, hvorom Sagen drejer sig.

Forslaget, hvis Forbillede findes i den norske Straffeprocesslovs § 329, 1ste Stykke, tilsigter at raade Bod paa denne Mangel.